Antoni Mateu Biosca

—Ser Déu, Ser Déu, Ser Déu. Això no és cap blasfèmia, ans al contrari, aquesta possibilitat que veritablement formi part del nostre món de substància no tans sols anímica sinó també material.

—Visca Salvador Dalí, Le Chien Catalan...

—Thank you very much.

—Ser, l'única raó de ser: desmitificar l'art i incitar a la indulgència enfront l'abstinència cristiana. La veritat i la realitat és millor. L'art és una ficció, un enganyabadocs. Un acte terrorista, o un accident d'avió, és mil cops més excitant per a les nostres ones cerebrals que qualsevol quadre de Miquel Angel o de Ticià. Això és el que volem: realitat, o no-res. Poesia sense retòrica.

—Aquest sí, doncs, que és un ésser meravellós perquè és com un sandvitx, com una hamburguesa: ço és, comença pel cel, al mig hi ha la part més o menys crua d'una botifarra catalana, i després novament el cel de pa de molla blanquíssima. Així doncs, teniu, pel mateix preu, el cel, l'infern al mig i novament el cel. Aquest sí que tingué una valerositat moral absoluta i que conegué tot el que podia ser conegut damunt la terra.

—L'home neix d'una caverna pudent! Tots hem nascut pel túnel horrible!

—Amb la Vagina expresso la realitat mitjançant la realitat. Manufacturem realitat.

—Robeu els secrets de la memòria eterna!

—No en sóc pas, de lladre, ni terrorista ni anarquista. Nihilista, un nihilista fascinat per la destrucció per la destrucció. És l'única manera d'arribar al moll de les coses. L'art és fingit, inútil, mort. Però estic completament d'acord amb vós que l'art és una de les millors maneres de fer calés...

—No vull que mai ningú no sigui més Dalí que Dalí.

—El vostre univers és un estimulant paroxismàtic que ens ajuda a ser mercenaris de la nostra pròpia imaginació i que ens desmitifica l'art per sempre...

—Hiper, Hiper, Hiper, Hiperrealisme sibarític.

—... L'art, ja us ho he dit, és un pensament elitista i pedant, que només serveix per fer calés, i amb això és amb l'únic que estem d'acord...

—Quan sento escolar-se les monedes d'or o els dòlars com una diarrea divina, m'adormo de la manera més angelical que em permet el meu organisme.

—Som mercenaris de la nostra pròpia imaginació, completament lliures de qualsevol control imposat per la raó.

—Des del punt de vista de la imaginació, cal dir que la creació és nul·la.

—Sóc un anticreador amb un impuls irrefrenable de destrucció. Aquí rau la importància de la sang en els meus treballs. La Vagina voraginosa —sexual, violenta, abominable— és el nostre desig d'escopir sang, de venjar-nos de l'infantilisme endèmic de la humanitat. En tots aquests anys, el meu impuls destructiu és un sentiment que m'ha fet cada cop més fort que el meu impuls creatiu...

—Destruïu! Destruïu! Us ho prego, no feu cap compliment. Destruïu!

—Només m'interessa la destrucció, la violència i la provocació visceral contra l'anestèsia mental que ens anorrea.

—Es tracta, doncs, de la més gran corrupció.

—No! Es tracta de la nostra lluita. Contra el Col·lectivisme, per l'Individualisme. Contra l'Uniformisme, per la Diferenciació. Contra tot... Cadaqués. Necessito el dinamisme metafísic de la Mediterrània per endorfinar el meu cervell.

—El viatge encara no s'ha acabat.

—El viatge no du enlloc. Tot és al meu cervell, on tinc un espai buit que sempre m'ha creat unes extremes sensacions de violència i sexe molt poc sociables.

—El doctor Gabor ha descobert la cara de la memòria omplint de líquid les canals del cervell. Aquesta operació ens deixa sense passat, sense present, sense futur. Només puc dir una cosa quan miro la meva memòria i la vostra dins d'un immens holograma...

—Digues-la, Dalí. Digues-la, Le Chien Catalan!

—... si jo fos Déu no seria pas Dalí.

—Si vós fóssiu Déu, més que ningú, perquè la meva obra és una hòstia on lliuro el meu cos i la meva sang, jo només seria el mossèn.

—Un risc ben trist, de ser més que ningú. Ser Déu.

Aquesta conversa podria haver passat en qualsevol racó de Cadaqués, sobretot, però, en dos tocoms: al Marítim, asseguts al voltant d'un vetllador, a l'hora del vermut: Jordi Valls bevent absenta, Dalí sucant el dit en xampany rosat; o bé a s'Alqueria, al costat de Port Lligat, asseguts sobre els còdols que fan de sorra, prenent el sol ben vestits.

Dalí: Salvador Dalí

Jordi Valls: Vagina Dentata Organ

Els parlaments de Dalí han estat extrets, tot respectant l'ordre en què són inclosos i trobats, d'*Être Dieu*: *òpera-poema, audiovisual i cadarn en sis parts* (1974).

Els parlaments de Jordi Valls han estat extrets de: *Fenici* (núm. 0, octubre 1985), "Money for E... (remix by Jack The Tab)" (*Beyond Thee Infinite Beat*, Psychic TV, 1989), *Factory* (núm. 9, gener-març 1996), "Menstruation" (*El Cadàver Exquisit*, <http://www.geocities.com/Paris/1317/index.html>, 1996) i *Life Without Sex* (núm. especial dedicat a Vagina Denta Organ, 1997)

No crec necessari explicar la relació establerta entre Dalí i Valls arran del surrealisme, l'alè mercenari, el gos català o andalús, les estades de Valls a Cadaqués, la veneració per Dalí de Valls, la impossible veneració de Dalí per Valls: *Un Chien Catalan* sonant al Teatre-Museu el febrer d'enguany!,la darrera frontera: els diners...